

1985

HOOFDSTUK 1

SIKKO: Wat een lul, dacht ik. Ja, ik kan er niks anders van maken. Ik had hier graag verteld dat ik hem in de bus zag zitten met een elpee in zijn handen of met een gitaarkoffer tussen zijn benen, en dat ik meteen chemie voelde. Maar die voelde ik niet. Ik dacht: wat een ontzettende lul. Dat is ook nooit meer veranderd. Ik heb het nog steeds. Dan zie ik hem lopen met die voetjes van hem en dan denk ik: wat ben jij een lul. Maar helaas wel een onmisbare lul. Hij schreef de liedjes. Ik drumde. Dan weet je het wel. Noem mij maar een drummer die liedjes schrijft. Die bestaan niet. Ja, Phil Collins, maar wie wil daarop lijken? Daarom keek ik maandenlang tegen de achterkant van een lul aan. Hij schreef de liedjes. Zo simpel is het.

THEO: De eerste keer dat ik Peter zag? Toen was ik tweeëntwintig. Hij zat opeens naast me bij het bollenpellen. In de pauze speelde hij gitaar. Daar zat verder helemaal niemand op te wachten, behalve Sikko en ik. Het was eens wat anders dan de vrouw van ome Leo die tijdens het pellen over haar dwangnagel zat te vertellen. Ik had nog nooit een echte gitaar gezien. Later bleek dat een gitaar van zijn opa te zijn. Die was overleden en volgens Peter rook je aan de snaren nog iets wat hem dan aan zijn opa deed denken. Nou ja, dat kan. Ik ken iemand die heeft altijd een pannenkoek van zijn

overleden moeder in zijn achterzak. Mensen kunnen daar niet tegen, doodgaan. Zeker Peter niet. Die zat echt bollen te pellen alsof hij nooit dood zou gaan. Als een machine. En dan in de pauze die teksten en die gitaar. Hoe zeggen ze dat? Een welkome afwisseling.

PETER: Ik herinner me daar niets van. Dat is vreemd. Ik moet die gekken ooit een keer voor het eerst hebben ontmoet, maar veel indruk heeft het blijkbaar niet gemaakt. Tijdens het bollenpellen? Als jij het zegt. Grauwe massa was het. Ze vielen me in ieder geval niet meteen op tussen al die andere figuren. Als ik die stinkende bollenloods niet binnen was komen lopen, dan zaten ze daar nu nog te pellen. Zeker weten.

SIKKO: Ik wilde later iets gaan doen met dieren. Maakte niet uit wat, als ik maar dagelijks met dieren kon werken. Nou, dat is dus lekker gelukt, maar niet heus. Met dank aan Petertje.

PETER: Door die gitaar wilden zij opeens samen muziek gaan maken. Ze waren meteen nieuwsgierig. Ik heb ze verteld dat hij van mijn opa was. Beetje *fucken*, toen al. Zij hadden waarschijnlijk een opa die op zondagochtend naar een postzegelmarkt ging. Dan vind je een gitaar al snel geil. Maar er klopte geen reet van dat verhaal. Die gitaar was van mijn oom. Ik dacht: als ik vandaag voor het eerst die bolenschuur in kom, moet ik indruk maken. Nou, dat is wel gelukt. Dertig man in een blauwe overall met een pleister om hun duim en daar kwam ik, met een Rickenbacker onder mijn arm. Twee akkoorden kon ik spelen. Vals. Altijd vals, Rickenbackers. Kutgitaren, maar mensen gaan ervan

dromen. Mensen denken een hele wereld om Rickenbackers heen. Dat heb je niet met een Telecaster of een Strat, maar een Rickenbacker, als je daarmee binnenkomt, dan ben je het mannetje. Kan ik niet uitleggen. Misschien ook door de naam. Dat Nederlanders denken, ha wat leuk, er zit een voornaam in die gitaar. Rick. Dat ze er een beeld bij hebben. Weet ik veel. Dat ze die gitaar zien en denken: wat leuk, ik heb een neef die Rick heet. Niemand heet Tele of Strat.

THEO: Spierwit haar had Peter en altijd die gitaar bij zich. Probeer het maar eens, een bol pellen met een gitaar onder je oksel. Dat was de eerste keer dat ik hem zag. Een rood-witte gitaar met de naam van mijn neef Rick erop. Dat was wel een moment, hoor. Een elektrische gitaar, zonder versterker, dus je hoorde alleen wat vaag gerommel op die snaren, maar toch. Een gitaar. In de band heeft hij er nooit op gespeeld. Dat ding bleek van zijn oom te zijn. Maar dat hoorden we pas toen we een paar keer hadden geoefend. Stond-ie opeens op een Winterveen te spelen. Zag er niet uit. Er zaten zes snaren op. Dat was het wel. Een Winterveen. Nooit meer gezien bij iemand anders. Is er geloof ik maar één van.

TEUN WINTERVEEN: Ja, hoe gaat dat? Ik zat voor de televisie en ik zag iemand met een gitaar. Ik had een schuurtje en een vrouw. Ik dacht: dat is een leuke klus. Ik ga een gitaar zagen. Hoefde ik niet naar dat gelul van mijn vrouw te luisteren. Ze is nu dood, gelukkig. Doodgeluld. Midden in een zin viel ze voorover in een zalmsalade. Die schuur was mijn redding. Ik had alleen een foto van die gitaar. Ik was snel voor de televisie gaan staan, foto gemaakt. Eerst het rolletje volgeschoten, anders was het zonde. Twee maanden later

heb ik die foto's laten afdrukken bij Foto Kiekie. Mooi scherp allemaal. Daarna heb ik die gitaar nagemaakt, voor zover ik begreep waar ik nou eigenlijk naar keek. Pas toen hij klaar was snapte ik dat ik hem elektrisch moest maken. Het klonk naar niks, zonder elektriciteit. Dat heeft mijn buurman toen gedaan. Die kon verder niks, had alleen maar de technische school gedaan. Dat is uiteindelijk de Winterveen geworden. Ik heb er vijfendertig gulden voor gevraagd. Een bollenpeller wilde gitaar spelen. Wist ik veel dat dat Peter was. Niemand wist dat toen nog. Hij heette Peter Stapeldonk. Toen had hij nog een achternaam. Snap ik wel, dat je daar niet mee te koop loopt. Keith Moon, van The Who. Zou ook vervelend zijn geweest als die Keith Rademaker had geheten. Vijfendertig gulden, voor een legendarische gitaar. In interviews zegt hij nu dat hij daar 'Crazy Windmills' op heeft gecomponeerd. Heet dat zo, in popmuziek? Componeren? Maar wat een kutwerk man, die snaren op een gitaar zetten en een gaatje boren voor dat snoer. Nooit meer gedaan. Dan nog liever een houten gans.

SIKKO: Na het pellen ben ik naar hem toe gelopen. Die gitaar negeerde ik. Dat vond ik zo makkelijk. Dat er iemand een loods binnen komt lopen met een gitaar en dat je dan tegen hem zegt: 'Hé man, te gekke gitaar, zullen we een band beginnen?' Zo gaat dat in boeken of bij The Beatles. Ik had daar geen zin in. Ik negeerde die gitaar, waardoor het een raar gesprek werd. Vergelijk het maar met iemand die vlak voor je staat met een naaktkat op zijn arm. Dan ben ik dus iemand die die naaktkat negeert. Probeer dat maar eens, een naaktkat negeren. Lukt je niet. In je hoofd bonkt het. Geen haar, geen haar, eng, kat zonder haar. En dan toch de kracht hebben om te zeggen: 'Leuke broek heb je aan.' Ik

kan dat. Ik zei tegen Peter: ‘Hoi, nieuw hier? Vaker gepeld?’ Zo is dat daarna nog jarenlang gegaan. Langs elkaar lullen. Elkaar niks gunnen. Als ik met een peperdure nieuwe snaredrum de oefenruimte binnenkwam, dan zei hij: ‘Zit jouw haar nou anders?’

PETER: Ja, nu je het zegt. Dat herinner ik me wel. Sikko kwam op me af en die zei dat ik leuke schoenen had. Wat moet je ermee? Maar dat was het eerste contact. Ik kan er niks anders van maken, sorry. Hij bleek te drummen, maar daar kwam ik pas weken later achter.

THEO: Ik zat dat allemaal zo eens te bekijken. Ik wist dat Sikko een verdienstelijke drummer was. Af en toe, als we zaten te wachten op nieuwe bloembollen, dan deed hij wat dingetjes achter op een leeg kratje. Die greep op een gegeven moment zijn kans. Stond hij opeens met Peter te lullen. Toen wist ik genoeg. Als je een drummer en een gitarist over elkaars schoenen hoort praten, dan weet je dat je hoogstens de bassist kan worden. Meer zat er gewoon niet in. Ik dacht toen nog: lekker makkelijk, twee snaren minder, maar dat viel tegen. Dat is uiteindelijk de oerbezetting geworden. We hadden nog geen bandnaam. Peter op gitaar, Sikko op drums en ik bas.

PETER: Zij zaten daar waarschijnlijk al een jaar lang aan een tafel, samen met vijftientig vrouwen, bloembollen te pellen. Ze zochten onbewust toch naar een soort van *way out* en dat was ik. Zo is het idee van een band ontstaan, maar niemand wilde de eerste zijn die met het plan kwam. Dat was toen al een hiërarchiedingetje. Je wilde niet te enthousiast overkomen. Ik heb er wel over nagedacht, hoe ik het zou zeg-

gen, maar dan zag ik er meteen weer van af. Theo en Sikko moeten dat ook hebben gehad. Het klinkt alsof je in een verkeerde Nederlandse film zit als je voorstelt om een band op te richten. 'Hé mannen, wat dachten we ervan als wij eens bij elkaar kruipen en een stevig stukje muziek gaan maken.' Het is al heel snel Polygoonjournaal in het Nederlands. In Amerika is dat anders. Dan zeg je: '*Let's get together, boys, and let's smoke this motherfucking place.*' Hier in Nederland is het: 'We kunnen oefenen in de schuur van mijn vader, maar alleen zondag tussen negen en tien 's ochtends.'

THEO: Ja, dat heeft weken geduurd. Maar om elkaar heen blijven draaien en wachten tot een ander de band oprichtte. Uiteindelijk ben ik nog steeds blij dat ik het niet heb gedaan. Kijk maar, waar we nu met elkaar zitten te praten. Cafeteria Liederlijk. Over vroeger. Dan weet je toch genoeg? Allemaal net niet. Verloren tijd. Weinig gelachen. Dat heeft Sikko allemaal op zijn geweten, maar die zal dat wel ontkennen.

SIKKO: Ik? Nee, zeg. Ik zou de band hebben opgericht? Wie zegt dat? Theo zeker. Ben je belazerd, man. Een drummer die een band opricht? Onzin. Gitaristen doen dat, of zangers. Wie heeft je dat dan verteld? Dat wijf van Theo? Spreek je die ook over de band? Die hoer? Dan doe ik niet meer mee. Simpel *as that*. Dan zijn we uitgepraat. Als jij met vrouwen over onze band gaat zitten lullen dan is het einde verhaal. Dan zegt Sikkootje helemaal niets meer. Dan ga je maar aan Frida vragen hoe de hele boel in elkaar lazerde. Doei!

PETER: Ik heb het zeker niet gedaan, de band opgericht. Dat zou betekenen dat ik Theo en Sikko iets heb gevraagd. Uitgesloten. Het enige wat ik die twee ooit heb gevraagd is

of ze in de maat wilden spelen en of ze niet door me heen wilden spelen als ik zong. Ik had die teksten niet voor jan lul zitten schrijven.

THEO: Peter z'n zin, man. Heb ik die band opgericht. Wat maakt het uit. Wat wil je weten? Het probleem is dat jij er een veel te romantisch idee bij hebt. Ik kan hier wel gaan zeggen dat er meteen chemie was, dat Sikko begon te drummen en dat alles op zijn plek viel, maar dat is gewoon niet zo. Toen ik Sikko voor het eerst op een echt drumstel hoorde drummen, dacht ik: hij is zijn bassdrum vergeten. Die kale *sound*, alsof er iemand met een lepel op een koekblik stond te rammen. Er was geen chemie. We hadden niks met elkaar. We maakten muziek samen. Tik, tik, tik, tik en dan gaan. Meer is het niet. Echt niet. Je zoekt naar iets wat er nooit is geweest.

PETER: Ja, oefenen. Uitproberen. Aan elkaar snuffelen. In een schuur was het. Achter het huis van Sikko's ouders. Die zaten op visstoeltjes naar ons te kijken. Niet echt rock-'n-roll. Die mensen bedoelden het goed, maar als je voor het eerst met elkaar speelt, dan wil je niet dat er twee mensen vlak voor je zitten die de oorlog nog hebben meegemaakt. Dat voelde raar. Ik had toen die tekst geschreven voor 'Crazy Windmills' en daar zaten zinnen in als: '*Wind is blowing, blowing through my mind. I feel no love and the stones, they grind.*' Kreeg ik meteen een heel verhaal van die vader over molens en hoe ze werken. Ik luisteren. Wat moet je? Het is die man z'n schuur. Ik zeg tegen hem: 'Het is een metafoor. Die molen staat voor bewegen, of je nu wilt of niet.' Daar begreep die man niks van. Die dacht dat metafoor een schoonmaakmiddel was. Kreeg ik daar weer een heel verhaal over. Hoe hij oude naaimachines roestvrij kreeg. Dat waren de

omstandigheden. Ik zou graag een ander verhaal willen vertellen, dat 'Crazy Windmills' meteen stond als een huis en dat het daarna een zegetocht werd, maar de waarheid is dat we een halfjaar lang iedere zondagochtend voor Sikko's ouders hebben zitten spelen. Daar heb ik later een nummer over geschreven, 'Fishchair Dead Brains'.

SIKKO: Ik vermaakte me wel. Eerlijk is eerlijk, en vertel het hem nooit, maar ik was onder de indruk van Peters teksten. Hij liet me toch anders naar molens kijken. Heb ik nog steeds, hoor. Als ik met mijn vrouw ga fietsen en we rijden langs een molen, dan denk ik nu toch: *Catchers of the fear, grinders of the soul*. Dat moet ik hem nageven. Het klonk voor geen meter, hij op zijn Winterveen-gitaar met die rare kopstem van hem en die benen wijd uit elkaar, maar tekstueel kon ik heel goed leven met Peter. Als we mijn teksten of die van Theo hadden moeten gebruiken dan waren we de lul geweest. Theo denkt daar trouwens heel anders over.

THEO: Ik schrok me de tering. Zat ik opeens in een band met een zanger die over molens stond te zingen. Laten we eerlijk zijn, dat is toch het laatste wat je wilt? Als jij naar een bandje gaat en de zanger kondigt een liedje over molens aan, dan veer je toch niet verheugd op? Ik in ieder geval niet. Er zat ook een heel raar basloopje in. Ik moest van Peter in het ritme van de wieken spelen. Doe dat maar eens. Ik ben nog speciaal voor dat nummer naast een molen gaan staan. Aantekeningen maken en zo, maar je hoorde alleen maar zoef, zoef, zoef.

PETER: Theo had moeite met zijn partij waardoor hij niet naar mijn tekst luisterde. Dat is een veelvoorkomende fout.

Bassisten hebben de neiging om in hun instrument te verdwijnen en dan kan je dus nooit anticiperen op bepaalde woorden in de tekst. Als ik bijvoorbeeld zong: ‘*Wind, wind, crazy windmill wind,*’ dan wilde ik dat terughoren in de baspartij. Dat je eenheid van plaats en tijd krijgt. Zo had ik dat in mijn hoofd, dat we dat nummer ooit voor een publiek zouden gaan spelen en dat iemand, al was het er maar één, zou denken: ja, dat is zo, zijn we niet allemaal *crazy windmills*? Dat bereik je dus nooit als de bassist een beetje voor zichzelf staat te spelen.

SIKKO: Ik herinner me heel goed dat ik daarna nog uren met mijn ouders heb zitten praten. Die wilden weten wat een metafoor was en of dat geen kwaad kon. Of ze er wel mee door moesten gaan, hun schuur beschikbaar stellen. Ondanks alles heb ik er wel goede herinneringen aan. Het is toch een beetje zoals je hoort te beginnen. Moeizaam, beetje aftasten, naar het gelul van de zanger moeten luisteren, zwijgend koffiedrinken en denken: speelde ik maar een ander instrument. Maar toch ook wel opwindend. Je zat in een band. Ik tikte vier keer mijn stokken tegen elkaar en daar gingen we. Dat had toen nog een soort van onbevangenheid. Het kon nog alle kanten op. We waren drie jongens die eindelijk eens lekker hard samen een liedje speelden. Over een molen. Wat maakt het uit. Ik heb het nooit tegen iemand gezegd, maar die eerste keer dat we samen speelden, de eerste drie minuten, toen ben ik heel even gelukkig geweest. Ik dacht: nu gaat het ergens op lijken, dat leven van mij. Het gaat ergens naartoe. Ik ga ergens komen. Dat gevoel heeft precies een week geduurd.

HOOFDSTUK 2

SIKKO: Ik had er meer bovenop moeten zitten. Vanaf het begin. Ik heb te makkelijk toegelaten dat Peter de schrijver was. Ik was in die tijd te veel bezig met andere dingen. Mijn ouders. Boodschappen doen, de klaverjasavond voorbereiden, zodat we aan een frisse tafel zaten te kaarten. Van Peter weet ik niet eens of hij ouders heeft. Later, tijdens interviews, is hij dat verhaal gaan vertellen dat zijn vader uit Sri Lanka kwam. Ik ga ervan uit dat dat gelul is. Als je vader uit Sri Lanka komt, waarom zou je dan over molens gaan zingen? Dat zou ons juist zo anders hebben gemaakt, als hij een liedje had geschreven over zijn vader. Had dat desnoods ‘Foreign Father With A Windmill Heart’ genoemd, dan combineer je die twee werelden, maar nu was het meteen weer zo Hollands.

THEO: Klopt, ja. Leuke man. Ik heb hem ontmoet, de vader van Peter. Je zag het niet aan hem, dat hij uit Sri Lanka kwam. Hollandser kon bijna niet. Geen idee waar we het over hebben gehad. Ik zal ongetwijfeld hebben gezegd dat zijn zoon een groot tekstschrijver was. Dat horen ouders graag. Ik kan me geen typisch Sri Lankaans gedrag herinneren. Dat zou leuk zijn geweest, dat hij me op een heel rare manier had begroet, met buigen en zingen en zo, maar dat gebeurde dus niet. Toen ik hem sprak had hij klompen aan,

dus als hij uit Sri Lanka kwam, dan was hij goed ingeburgerd.

SIKKO: Maar goed, dat is allemaal achteraf. Ik heb zitten slapen. Peter dacht na die eerste keer oefenen dat hij de bandleider was. Dat werd niet uitgesproken, maar dat voelde je wel. Ik kende die verhalen van The Rolling Stones en The Beatles. Dat John en Paul elkaar in een bus tegenkomen en dat ze daarna met het schuim om hun bek iedere dag samen liedjes zitten te schrijven of dat Mick Jagger in het bed van Keith sliep en dat daar uiteindelijk ‘Satisfaction’ uit is ontstaan. Maar bij ons was het meteen eenrichtingsverkeer. Meteen een gevalletje Van Morrison, snap je? Meneer wist allemaal precies hoe het moest.

THEO: De tweede keer dat we oefenden was alles al anders. De rollen waren blijkbaar al verdeeld en ik had niet goed opgelet. Peter had nieuwe liedjes geschreven en ik zag meteen aan de kop van Sikko dat die daar enorm van baalde. Die had verder helemaal niks gedaan. Zijn stokken lagen nog op zijn drumkruk, precies zoals hij ze een week eerder had achtergelaten. Kreeg hij meteen Peter in z’n nek, die zijn nieuwe liedje aan ons voorspeelde. Dat moest wel fout gaan.

PETER: Ik had meteen na de eerste keer oefenen de basis geschreven voor wat later ‘A Farmer’s Dream’ is geworden. Een soort schets. Losse zinnnetjes, paar akkoorden. ‘*Cause when you dream of a horizon, with both feet in the mud*’, dat soort dingen. Aan het eind een versnelling, dubbel tempo, veel bekkens, ik hoog op de hals, Theo alleen op de lage e en dan steeds maar weer zingen: ‘*A farmer’s dream, just let him have his dream. Like a child without a mother, like fresh cooked potatoes, without the steam.*’

SIKKO: Ik voelde die tekst niet. Het klopte ritmisch ook niet. Te veel lettergrepen in de laatste zin. Kijk, dat je een *farmer* zijn *dream* moet laten hebben, prima. Ik ga ook niks zeggen over een kind zonder moeder. Is al erg genoeg, maar ik was niet gaan drummen om iemand te begeleiden die over dampende aardappels stond te zingen. Ik had dat toen, met de kennis van nu, misschien anders moeten zeggen, maar dat kan ik nu niet meer terugdraaien.

THEO: Sikko onderbrak Peter. Hij zei: ‘Peter, even hoor, maar zullen we ons anders meteen De Agrariërs noemen. Ik ben godverdomme tweeëntwintig jaar, man, en we hebben nu twee liedjes over boeren. Ik heb daar geen zin in, iemand die heel bezeten over een molen staat te zingen en een liedje later over een dromende boer. Wat is het volgende week? Een liedje dat ‘Spinach And Sand’ heet? Of ‘The Smile Of A Cow’? Ik heb hier geen zin in. Een liedje over neuken, zit dat er nog in? Of wordt dat dan weer een tekst over een boer die zijn lul in een meloen steekt?’

PETER: Ik heb me toen ingehouden, wilde niet laten zien dat het me raakte, maar ik was er kapot van. Liedjes over neuken. Hoe zag hij dat dan voor zich? Ik zou het wel kunnen, maar dan met een extra laag erin. ‘Fucking For Peace’ bijvoorbeeld, of ‘Fucking In The Hay’, maar daar zong iedereen al over. Dat is het eerste wat je bedenkt. Ik wilde een andere kant op. Gelaagdheid. Je proberen te verplaatsen in een wereld die je niet kent. Je verplaatsen in een plattelandsdokter en dan een *track* schrijven met zinnen als ‘*When a little lamb is born in loving human hands*’, wat is daar mis mee? Nou ja, dat werd dus een dingetje. Sikko wilde zelf ook liedjes gaan schrijven.

THEO: Ik had me even stilgehouden, maar dat ging me te ver. Ik zei: ‘Sikko, je bent een drummer. Doe normaal. Die schrijven niet. Die drummen.’ Toen ging het licht uit bij Sikko. Doodeng wat er toen gebeurde.

PETER: Hij keerde zich om, liep naar zijn drumstel, ging zitten en daarna begon hij te murmelen. Allemaal losse zinnen met af en toe een uithaal. Met alleen heel zachtjes zijn hihat. Minutenlang. Geen enkele opbouw. Alsof hij bezeten was.

THEO: En toen kwamen die harde klappen. Doe Doe Doe Dum Dum Dum. Loeihard. Ongelofelijk goed. Hij moest een draai maken op zijn kruk om al die trossen te raken en toen speelde hij opeens heel log en zwaar, met *snare* erbij. En keihard zingen.

SIKKO: Het moest eruit. Het werd vechten of drummen. Ik werd overgenomen, zo voelde het. Ik werkte langzaam, al praatzingend naar die ontlading toe. Tien jaar later zit ik in mijn auto en ik hoor Phil Collins mijn nummer spelen. ‘In The Air Tonight’. Ik lul niet. Ik wist niet wat ik hoorde. Exact hetzelfde, maar dan met een pullover aan. Doodeng. En weer een gemiste kans. Ik had een wereldberoemde lick op mijn naam kunnen hebben staan, maar ik herkende het moment weer eens niet. Ik schaamde me voor die uitbarsting. Dat is precies het moment waarop Peter alle ruimte kreeg. Ik heb nooit meer iets geschreven, nooit meer iets ingebracht.

THEO: Het werd na een paar keer oefenen wel steeds strakker. Peter kwam iedere week met een liedje en met mezelf

had ik afgesproken dat ik niet meer naar zijn teksten luisterde. Tijdens het spelen neuriede ik er keihard doorheen. Al gingen er nog acht liedjes over boeren en hun gevoelens, wat kon mij het schelen. Ik speelde dienend en die liedjes zaten goed in elkaar. Ere wie ere toekomt.

SIKKO: Ik vond er niet veel aan. Het was veel van hetzelfde. En veel jatwerk ook. Hij kwam aan met een nummer van veertien minuten. Daar zat een gitaarsolo van negen minuten in. Dat heette ‘The Bright Side Of The Sun’. We werkten aan een song die ‘Timmie’ heette en dat ging over een dove jongen die heel goed kon sjoelbakken. Iedereen had in de gaten waar Peter het vandaan haalde, maar we hadden geen zin in al dat gezeik. Geen ruzies meer. Binnen een halfjaar hadden we twee sets.

PETER: Ik zei: ‘Wanneer gaan we optreden, jongens?’ Sikko wees naar zijn ouders. Zaten ze weer op hun visstoeltjes. Dat vond ik niet genoeg. Theo en Sikko lagen de hele week te dromen over een leuke baan in de detailhandel en deden die band er een beetje naast, maar ik heb altijd de potentie gezien. Mijn potentie, moet ik zeggen. Ik werkte vier uur per dag aan mijn solo in ‘The Bright Side Of The Sun’. Die wilde ik aan mensen laten horen. Ik wilde hun gezichten zien als ik die hoge b over de hals drukte.

THEO: Mijn oom werkte in Het Orakel. Een buurtcentrum. Je kent het wel. Op donderdagavond squaredancen, op zaterdag disco en op dinsdagavond bloemschikken. Op zondag gebeurde er niks. Ik vroeg of we een keer op zondagmiddag konden spelen met onze band. Dat zou hij aan het bestuur vragen. Een week later sprak ik hem weer. Hij

wilde weten wat voor band het was en welke naam de band had. Zo is toen onze eerste bandvergadering ontstaan. We moesten wel.

PETER: Ik kende Het Orakel wel. Niet echt een rock-'n-roll-hol. Neonverlichting, vijf gulden voor een kaasplankje. Ingelijste, gelijmde puzzels van paarden aan de muur en daar moest ik ons laatste liedje 'Truckdriver's Baby, What's Your Name' gaan staan spelen. Maar het was iets. The Ramones speelden hun eerste optreden in een tent waar ze liever accordeonisten programmeerden. Twee jaar later stonden ze met z'n vieren in de rij bij het toilet om Blondie te neuken. Daar hield ik me dan maar aan vast. We hadden een naam nodig. Hadden we nog geen seconde over nagedacht.

SIKKO: Ja, die bandvergadering. Dat was bij Theo thuis. Op zijn kamertje. We komen daar binnen, had-ie een cake gebakken. Ik zeg: 'We zijn een rockband. Waarom zou je een cake bakken?' Een heel verhaal, dat hij dat gewend was. Als er daar in huis meer dan twee mensen bij elkaar waren dan bakte je een cake. Zat ik daar op de rand van zijn bed met een stuk cake in mijn hand. Peter vroeg nog of er citroenschil in zat.

PETER: Ja, ik dacht iets zuurs en toch fris te proeven. Daar wordt nu nog steeds heel erg lollig over gedaan, dat ik geïnteresseerd was in de receptuur van een cake, maar zo zit ik in elkaar. Ik wil dingen weten. Dat zie je terug in mijn teksten. Steeds maar weer vragen hoe en waarom, zoals bijvoorbeeld in 'Farmer's Daughter Living In A Town' waarin ik zing: *'Living in a house of stone, tell me what's it like?'*

THEO: We hebben eerst de bandnaam verzonnen. Iedereen mocht vier namen opschrijven en daar gingen we dan over discussiëren. Ik hield mijn hart vast. Peter en Sikko hadden al een keer ruzie gehad over zijn te agrarische teksten. Wacht, ik heb die papieren bewaard. Hier kijk.

THEO

Kill The Cats

One Pound Cheese Please

Parasols And Paella

The Frank Boeijen Experience

SIKKO

The Bingetfuckers

The Clusterfucks

The Ducking Fucks

The Fucksiass

PETER

The Cauliflowers

The Milking Men

Green Rubber Boots

The Earlie Wakers

PETER: Ik zag meteen dat we daar niet uit gingen komen, maar we hadden geen tijd. We moesten de volgende ochtend de naam van de band in de brievenbus van Het Orakel gooien. Er zou die dag worden besloten of het doorging. Het was al donderdag. Drie dagen later moesten we spelen en Sikko moest de letters van onze naam nog op zijn bassdrum lijmen. Ik heb me dus ingehouden. Ik heb alleen iets gezegd over Sikko's namen.

SIKKO: Dat was meteen weer het bekende gezeik. Niks wat ik deed was goed. Peter vroeg zich af of dat wel goede namen waren, als we in de Verenigde Staten gingen spelen. Met al dat geneuk erin. Draaiden ze ons dan wel op de radio? We zaten godverdomme met z'n drieën op de rand van een bed te vergaderen over een optreden in een buurtcentrum. Hoezo de Verenigde Staten?

THEO: We kwamen er niet uit. Het was net alsof het bestuur van de Boerenleenbank zat te vergaderen. Ik hield me stil. Maakte mij ook geen hol uit hoe we gingen heten, de kans was heel klein dat iemand buiten het dorp ooit van ons zou gaan horen. Maar Peter en Sikko zagen zichzelf al met een paspoort vol stempeltjes aan de grens van Canada staan.

PETER: Ik heb toen geprobeerd of Sikko en ik elkaar ergens in het midden konden vinden door een van mijn titels iets minder agrarisch te maken. Ik stelde voor om The Earlie Wakers te veranderen in The Wakers. Sikko was daar meteen tegen.

SIKKO: Spreek jij nou eens hardop The Wakers uit. Dan hoor je toch De Wekkers? Wat is dat voor naam? 'Dames en heren, we hebben er lang op moeten wachten, maar daar zijn ze dan: De Wekkers.' Dat is toch een heel raar beeld? Iedereen haat wekkers. Ken jij iemand die helemaal lijf is van wekkers?

PETER: 'Kom jij dan met iets zonder neuken,' zei ik toen tegen Sikko. Dat lukte hem dus niet. Er moest neuken in de naam. Dat was blijkbaar heel belangrijk voor hem. Hij wilde

het aan ons uitleggen. Een heel verhaal. Geen idee meer waar dat over ging, maar neem van mij aan: waanzin.

SIKKO: Ik heb mijn ouders gehoord toen ze mijn jongere broer maakten. Daarom ben ik waarschijnlijk gaan drummen. Dat gehengst, een kamer naast mij, met het hoofdeind van dat bed tegen mijn muur. Op een of andere manier is dat voor mij heel belangrijk geweest. Dat ritme. Weten dat je ouders liggen te neuken en dat je er dan in godsnaam maar een melodie en een verhaal omheen verzint. Als ik mijn broer zie dan hoor ik een langzame vierkwartsmaat met een versnelling aan het eind. Ik heb toen ook een voorstel gedaan. The Duckings. Zonder Fucking.

THEO: Sikko kwam met The Duckings aanzetten. Het betekent niks, maar je ziet toch drie waggelende eenden als je het zegt. Dat vond ik geen voordeel. Ik had daar geen zin in, om aangekondigd te worden als The Duckings en dat wij dan achter elkaar het podium op kwamen. Het was toen nog allemaal heel braaf publiek, maar in deze tijd zouden ze stukken brood op het podium gooien. Ik werd pissig. Ik zei: 'Laten we ons dan meteen Tire Pressure noemen.'

PETER: Theo zei niet veel, maar als hij wat zei dan was het raak. Ik wist meteen: dit is 'm. Tire Pressure. Er zat een soort gevoel in van onderweg zijn, harde banden, naar een horizon rijden, af en toe voelen dat je wat zachter wordt, dat het allemaal niet meer gaat en dat je dan iemand ontmoet die een soort van pomp is en die ze weer opblaast. Ik was meteen voor. Het was ook internationaal een goede naam. Overal rijden ze op banden.

SIKKO: Geniaal. De klank dan. Ik had geen idee wat het betekende, maar ik dacht die naam automatisch om naar het Nederlands. Taaie Spanning. Een kutnaam natuurlijk, maar in het Engels werkte het. Pressure vind ik sowieso te gek in een bandnaam. Later had je bijvoorbeeld The Pressure Cookers. Dat waren vier broers uit de familie Cook. Vond ik te gek. Grappig bedoeld en toch niet leuk, snap je?

THEO: Ja, dat was wel een moment. Opeens waren we Tire Pressure. Het voelde meteen anders. Raar hè? Eerst waren we niks, drie jongens in een kamertje en twee uur later liep ik met een envelop in mijn hand naar de brievenbus van Het Orakel. Een dag later kregen we een go. Zondagmiddag om twee uur zouden we voor het eerst optreden. Maar voor het zover was... Wat we die drie dagen nog voor een gezeik hebben gehad. Ik had er toen al uit moeten stappen. Meteen. Wist ik veel.